

Veddi gæmli.

Útoarpserindi,

Sept. 22. Okt. 1937.

Hátvintu áhræyrendur!

Þegar útoarpserindi var opnað í fyrsta sinni fyrir almennung, mið fyrir 70 árinnum, en 20. des. f. á. var það hlutskipti mitt, að verða til þess fyrstu manna, að flytja þar útoarpserindi, annað þeirra þannan dag, (20. des.) og hitt tveim dögum síðar (22. des.) Voru þau, þótt samauklojd vori, aðeins brot úr því, sem óhæfti störfuð fyrir mögnum á-
num „um ferdalögin eystra og vesturinn“. Eyrarabálkur fyrir 70 árinnum og síðar flóim, er
í nafni „Fé á fjell“ hinkist í þar á nokkru góms og sígild vord í stöngu máli,
er í gjódi háð fyrir, og enda veit, að hvergi er notuð í daglegu tali, nema austur þar,
og óþekkt ammarstadar í landinum. Þun þetta hefi í samferzt síðan og því störfuð
þau - mi á annað þeirri vord - á spóssinnu í „Félandi - Dansta vordoy“ Siff. Stönd-
dal og Jóns Ófeigs sonar, þ. e. a. s. þau vord, sem óhæfti minnað ída getuð gefuð upp,
og elti funduð í þessari menlu bóli. —

Eg ölla mi elti að þessari yður, hlustendur gódir, í þessum aða þeirri líttinu vord-
myndagátinu, heldur í einhverju öðru, t. d. með því, að segja yður frá jandar-
farastönum áður fyrrum, en einhvern erfisdröfklign einni fyrir ridifelt 60 árinnum, og
ótlask í þil að frásögn minn um þetta brojd. ljósi upp fyrir þessum minn þad, hverning
þer (jandarfarinnar og erfisdröfklignar) voru og jafnframt því hverning brúðkaups-
veisluvar voru, þótt elti geri í þer að munstalefni mi sérstaklega, en þer
voru vitaulega með líttu sinni og stundum sögulegri. —

Þil fjurtefillar skýringar á munstalefniinu vord í þil að láta þess getuð, að í þessum
líttinu voru hebyli manna öll ömru en mi, að binnuður á aðra lund. Þessum
héldu til í baddstofum, mätudust þar og heilduð. Hóluvar þessum var veisluþega
gjótt állur, þalinn þessum þótti og neyilega miltuð heyi þar ofan á, gultuð,
sniðnal ída öðru miþressi. Heyd og þóttuð var því notuð í stáð sangur, sem
í vída voru til og því síðar gfið sangur, heldur relligu vordis og brúðkaups. — Þessum

Kannast við málsháttinum: „Eg sá þetta gegnum brekkunni yfir fjölda rökluvöðina“ og
 geta sér um þi um fjöðingna þaus. — Þannig voru þi hvílarinn manna víðasthoru,
 í 2., 3. eða 4. Staffólsum, jafnvel ein rímsstollur eða annarar milligættar en einu
 eða tveggja fjala, en festar voru í veggjum yfir rímsstafum; löng hjál lá í veggnum,
 og var hinn höllur niðurdur og þar gegndu börn spenni sína, sjálfstæðinga og flek-
 þing, og nokkur voru, t. d. sandarvödur, lambslaggi og kindahorn o. s. fr v.

Þegar einhver heimilismaður — eða aðkomumadur — lé í rími sinn, voru ríms-
 fötin tekin úr þvi, líksid lagt til á heyrnum y látið liggja þar, á meðan það lá á
 líksbörnum og líkskistun var smíðud; var hinn einnig látið standa þar, eftir að
 kistulagningin fór fram, þar til jarðud var, að rími vísu líðinu. Keyid, sem
 líksid hafði legi á, hét úr nágras eða nástra. — Þvi var sagt um þann, sem
 neyar kirkjur átti af einhverju: „Hann er úr eltri á nástráinu með þad“ — Þegar
 svo líksid var hafid úr of heimilinum og flutt þadur til greftunnar, var nágrasid
 tekið úr rími hins dæna og flutt úr á víðavang, úr á einhveru móa, spól-
 horn frá bönum og breunt þar. Við úthafningu líksins var ávalt smjgid fyrsta
 versid af sálminum „Af þvi að úr var leiddur“ og þegar byrjad var á öðru versinu,
 „Úr gangi y átið síðan“, hafu líksmenn kistuna y þann úr úr bönum; lokis
 var staldrad úr á hláðinu meðan síðasta versid, „Þvíðan kórinn dýra“ var
 smjgid; Stóru Karlmanni jafnan úti berhöfudun meðan þessu fór fram. Síðan
 var líksid tekið á hest og flutt til kirkyju. — Af þessu mun hinn vera til orðin, víðan:
 „..... hupadu madur, horn-istod, hefudu einhveru tína“. Amans ridu menn
 við horn-istod áður og voru nefndir hornridar (eins og veðráttan, sjá Völsk. I. 227.), en
 hér er víðanlegra átt við þad, að horn-istod mannsins áttu lokis að verdu hestshof-
 arnis meðir líkskistu hans y ad loktum og engu veðlegri. Þótt úr berist hann
 mikið á: —

Ríkisfylgdirn hét svo af stad. Kistun var höfð þversum yfir baki hestsins

of bundin með reipum um Klifberabogun og reys togl sitt hvoru megin
 latin hanga niður frá Kistu-endaumum og héldu tveir menn sitt hvorum
 megin í endana, þf sinu í hvora hlið. Þvondri ford voru líkin flutt í Hvítkjám
 Hágras-brannan for fram í meðan líkið var flutt frá bonnum til Kirkjustadarinn og
 mátti reykt þolinu frá henni, hvortki leggja í blinnu né lík fylgdina, því ketta
 þótti á, að "elki lídi langt um það", að einhver í heimilinu eða í lík fylgdinni
 mætti búaast við því að ydi saft úd henni "legg of þreibeinu í stökum stöð".

Þessi eldgamla siðvenja, að brenna nágrasid strax og kafa þessa líkþógn í þró,
 umu kafa byggjet í hinu almennu og óryggju frá manni í þeim tímum:

1. Að, ef nágrasinn vori eigi brænt, gæti soofarid um summa þeirra, er í þró
 höfdu lofid og dáid, að þeir lofi eigi Kyrrir í grotunni sinnu ella.
2. Að, með því að brenna nágrasid, gæddu þeir, sam eftir lífdun seth til þess,
 að hinu framtidinni ydi sálutópinu og með þessu leystru frá afleidningun
 synda hans, ef einhverjar vori, þar afmádar og að engu gjóddar, með því
 að brenna þótt til óstæ, ásamt nágrasinni.
3. Að brenna nágrasid var þeirra tíma voru geym söttmenis- og sjúkdóms-
 ketta fyrir þá, er eftir lífdun og var þessi óryggisráðstafun engu minna
 veid en hver hinna, enda voru þá engin söttvarmar meðal vinnu þinnu
 eða fyrir hendi, ef um söttvornu sjúkdóms var að ræða, en þau, að brenna
 fatuad þeirra er dóm og allt það, er þeir höfdu lofid við, nágrasid, sam
 hrad annad; vitaulega þurfti stundum í hlutunum óvirkandi manna
 og yfirvalda að kenna til þess, að þetta vori gjört, einhvern hrad fatuadinn
 á hvarði.

Þessi má gæta, að til er einnig nefn í sérstakari þeynd illgrasis, er ná-
 gras nefnist og sam saft er um, að vaxi í grotunni eða leidun vonda
 manna. Tóku menn því stundum soð til vada: "Eg vona sault, að

ad stæði vaxi mikilvæðing nágras í leidinu mínu, hvad sem nún annað er." Af þessu er andseth, að það var alls eigi svo lítið í heifi fyrir lífendur og lauda, hvort nágrasid var bræmt eður eigi. Hins vegar þann mörgum manni nú, að verðast þetta og því líkt hlögilög hjátrú og heimska, en hvad nún það! Trú var það og hún hafði meira vald yfir hugnum manna, oddum og gjörðum þó, en o. t. v. nú á tímum í þessu sam oddum og þó varð margur "sall fyrir sína trú", þótt nún kunnir þeir að vera fair, sem selir verða fyrir það, að þeir eigi ~~þá~~ ^{notknu} trú! — Trúleysid hafir hvortri neinu voru né huggun við að stýðjast! Þá er jafuvel hin svo nefnd, "hjátrú" þ. e. "trú í einfaldri hjartans betri en engin trú." —

Þetta var nún einstavarar innangangur að adalofnunni: Jandarfornumm áður fyrnum og erfis drögtijunnum — sem vitaulega voru "ömykt þrið", einst Hallgr. Pétursson sagði um þor.

Þótt frásögn mín um þetta verði á við y dreif og stæði út í margu sálmafari, þá stlast of til þess, að hún gefi mönnum sama og rétta lýsingu á adalat-ridnumm og því, hvernig höjun var hálld í þessum efnum notknu alment og í fliri stöðum en frásögn mín not til. —

Það var almennt verið þó og löngum áður, að viðhafnar miklar og alldyras átvæður voru haldnar þá, er manni voru jand sungin, jafuvel þótt mestlingar voru eða bóm, en vitaulega fór þetta þó að miklu leyti, eftir efnum og ástodum adstandenda, hve dyras og viðhafnar miklar veiglu þessar voru. Þarftir munu þó hafa reynt "að gefa tilmenningum ad bórda", eins og það var veiglu-lega orðad. Adrir létu sér, auk þessa, ant um, að þrostunum voru með, yfirsetu konan og hreppstjórnarhjonin.

Þegar stæðar veiglu voru haldnar í tilfni of jandarfor eða brúðkaup, var einhver mestmetna konan í söctinni fengin notknu dögum áður, til þess,

ad matina fyrir veizlugostina; Elda grautinn, sjöda og stíkjia hjótid o.s. frv., svo og ad sjá um ad allt vori til reidu, bordbúnaður allur, hnifar, mat-
 Hóistar, skeidar og spöur (hornspöur, með ymis konar álotrunum, t.d. Gud
 blessi matinn" o.s. fr. þvorn nitlu tvari en stéidarnar), borddúkar, dísar, kómur
 og bollapör. Var þessum oftast safnað saman og fengið ad láni í mestu boðinu og
 þú stíktáð eftir eftir veizfulokun.

Hona sí, er fyrir þessum tíði og um það sá, var höllid "Gurkona". Var stada kemur
 voplog nið og vandaðinn, en misjafulega þótti þetta verla af handi leyfð, einhvern
 matartillísingurinn, og var það ad vorum, þó etlverk höfðu þótt "þótt" í þessum
 efnum. Þurknumum sumum varð það í, ad sangja grautinn, brenna stíkjina
 eða láta vera hana blóðhráa á bord fyrir neytendum.

Annad og engu óvæglegu starf var og við veizluþessar og all þyðingar mikid. Þad
 var starf eða stada, frammi stóðumadurinn, er jafnan var fallid einhverjum kinnu
 meitmetun bænda sveitarinnar, en sjaldan mömmu er faldin vora embettis-
 menn, né heldur vinnu mömmu þótt myndarlegi vori. Mutverk þessa mómms
 var m.a. ad sjá um ad halda veizluþaldinn eða kléða innan skemmnar, sjá
 um neyar bingdar vinfanga og áhöld öll er til þessa þurfti, einhvern við til-
 buning þínsins og framleiðtu þess, ad borthaldinn loki. Hann varð og ad
 útvega eða velja hefau mann til þess ad útbyta ölföringnum, þeim er menn
 neytku elabí undir bordum. Var þessi mader nefndur "Hjalla ramadur". Þótt
 átti frammi stóðumadurinn ad trada mömmu í seti, mala nokkur vel vid eijandi
 ord til bordgostanna fyrir munn ad stande, adur en faldid var til sundings og
 ad borthaldinn loki; hann átti og ad sjá um ad bordsalmar vori sungur
 og fyrir og eftir, stýra songnum, ef engin adur vora hjórnir til þess, lesa
 bordbúnað o.s. frv.

Ord þau, er frammi stóðumadurinn flutti bodsgestum í undan borthaldinn

hljóðudu í þessa leid:

„Aðstandendur ljóða bordsgostana velkomna og bjóða þó að næsta þess er á bord verður borid, og virða það í betri vgg, sem áfátt kann að verda, fleyma söngnum og gjöra sitt besta til, að þessi stund verði allnum vinstöðlum til gleði og ánægju. Gjörid svo vel!“

Þóðá kans í eftir borðhaldinum var í þessa leid:

„Í nafni aðstandanda þakka ég bordsgostinum fyrir komu þeirra hingad og það, að þeir hafa sýnt lítillati og látþryði gott í samseti þessu; þeir eru bédnir vel að virða góðan vilja og afsaka allt það, er áfátt kann að hafa orid. Að borðhaldinum loknum eru menn bédnir að gjöra þessa stund einu minnistodari með hvensthorar hóflegri gleði og skammtum sem þeir geta í hálátid með söng og lictinum. Skóran þakka fyrir veitthó ánægju. Góða ferð til heimila yðar!“

Óflast mun framnistodumadur hafa þefft þessa hódustífu skrifda í blád og þau jafu vel þengid mannfó manni og frá einni veizlunni til annarar, líkíð bregth, að þó er ég vissi til, að óðru leyti er þó, að staki var bódid til nærmar gleði en skemtmun, þó er mun jandarfánir óð erfisdrygtlyur var að hodo, haldur varfó sagt: „... með hvensthorar gagnlegum samrodum og spalllegri hluttekningu...“ Þóðustífu þessa á ég í handritum og eru ávörpsin sum lengir en hér er lýst. — Framundis hvítups-aldur var ég í fjólmörgum brúðkaupsveizlum og erfisdrygtlyum, þó off bar svo vid, að ég féik að fara í bód “annars hvors foreldra minna. Og góti þó sagt frá ymsu um þattu manna og síðu í samsetum þessum. En það er sérstaklega erfisdrygtlyja, — semisloga hin fyrsta — sem ég var þáttlakandi í, mi fyrir 57 árum, sem ég vildi sozia frá, bóði sóðum þess, hve langra lífloga aðins frjú orð, er þá voru tóluð, hafa átt og eum í dag eru á vörum margra manna austurflar, þótt enju deili. Þá viti þó á þeim, né í hodo til efni óð undir hoad. Þingumstodum þau voru tóluð. Þóð. Þóð. mi þessi frjú orð hin séðustu þessa erindis minis í hoold. —

Óskuvinnur minn og leikbróðir, Finnboji Stefánsson, andaðist 9. Desember 1874.
Hann var þá aðeins 13 ára og þótti barninn undir telt, en hann lést. Höfðum við alíft
uppi sinni í hroorun bæ, sem stömmut var í milli.

Þótt elski væri ég eldri þá, en níunloga 9 ára, vildu foreldrar hans bjóða mér til erfis-
drygðis eftir þeimau óskuvinnu minni, því þau vissu, að okkur hafði þeirni á gottlega
vel samman í hjásetunni yfir þinni einu hli og hálfri, sem þau bjóðin, Stefán Stefáns-
son og Audbjörg Eyrilsdóttir í Þugum áttu og þeim 6 eða 7 nauðgjörnum, en foreldrar mínir
áttu. Stefán í Þugum og Audbjörg voru fátaki míj, en réðust þó í það, með tilstyrkt
vanda manna sinna og vinnu, að efna til fjólmeinnrar erfisdrygðis eftir soni sinni. Þan
þóttust vita, að ég, þótt ungur væri, mundi byggjast míj ef ég fengi elski og fylgja
honnun til grafar; en annars var það elski veija, að aðrir fylgdu mömmun til
grafar, en þeir, en annaðhvort voru vanda bundnir eða jöðvinnir að stand eunda og
aðrir eigi böðin til erfisdrygðis en þeir. —

Á nosta bæ við okkur var aldradur böndi en Þenn handur hét (d. 1892) og var
hann þannu þeddi nafndur og svo veður einnig hér. Þóttum þess, hve á gottur
byggjagarnadur hann var, hve vel hann hlóð hús- og hlóðuoggi, hússtofa og
hjállu, var hann alkrunnur þar í sveitinni og oft einn mital lítamanna, meðfram
veyna þess, hve vel og smjotilega hann tók grafinnar, hlóð uppi leidim og gefst vel
frá þeim og lét sniddutotfid fara vel. Þeddi var þó eigi lítmadur að Finnboja sálun,
en hann var böðin til erfisdrygðisunnar eftir hann þóttum þess, að Stefán, fadur Finn-
boja, hafði veid þóttulopmadur þeddu gaula allan ánsins kring um mögá, hjá
Ejundi gaula Eyrjólfs spri í Kadlastöðnum.

Þeddi gauli var feittum milliell vosti, handleggja- og lóðleggja-laugar míj, eulotinn
í heidnum, þojinn of líta og löngu erfidi. Hann var sívinnandi og mest þyrri áða og
aldrei horra Houpi en 1/kr. auk fódis. Inálvinnur þeddu var stórkámslegur, háð
og nýmjandi; kreyffingar hans voru svo stóðar, að honum lá údfalli í hveit

sin, er hann getti þar um, sem óleitt var eða stíft yfirferðar. Þótt Þeddi
 gæti eigi mikill matmáður kallast, var honum einhvertími að tala um mat, iðod
 bordað vori hér og þar, hve miklu vori slátráð í þessum bœnum eða tímum, sérstaklega
 hrossum, því feitt gheitt krossahjót og slátrur, þótti honum mata best. Taladi hann
 oft um það við þá, er við vinnu voru með honum, hversu lengi slátrid eintist hjá
 hoesjnum einum fram á veturnum eða sumarið, og það náði þá svo langt og var hann
 jafnan mjög getspakur um sléða hluti.

Það var alskinnugt, að Þeddi gamli trausti þannu síð, að í hvert sinn, er hann átti von
 að honum vori bodid í brúðkaupsveizlu eða xpisdrögðju, þar sem einhver annars
 meira og betra vori von en skoffibolla eða súkkuladi. Þá traustadi hann ekki mat
 heima hjá sér dögum áður en veizlan var haldin og því síður neitt þann dög, en tók
 þess krautklyngur til matar síns, er að því kom, að hann stíglði geta matinum stíll.
 Indan Þeddi matadið taladi hann ekki orð frá ummi, meiz máttid var lokið.

Svo var hiltad veizfusalmum að þessu sinni, sem annarsstadar þrögðist þar í
 sveit, að nokkuð var úti skemma, og af margt bodsfólk var, eins og mi átti sér stad þá
 var haldad framaf stannummi með seflum og striga, svo stórn haldi, sem þurfa
 þótti, svo að allir bodsgestirnir gætu setid undir sama þaki midan veizlan fer fram.
 Þord voru oftast einsett eftir veizfusalnum, en af fjárummi var mikið, t. d. 100-150
 eða meira, þá tvísett, en hvort sem var, þá var jafnan bord sett fyrir enda
 bordins eða bordanna, stórnur, innt í salnum og var það nefnt hábord, enda
 sátu þar jafnan brúðhjónin og presturinn og nánasta veizlafólk, en hinum áðrum
 bodsgestum ráðad út frá þeim til lengja hlida út við veggina og innanvert við
 bordin af tvísett voru; fór síu inndröðum eftir ströngustu reglum og ávalt
 eftir mannvirðingum. Litroggir allir voru þakki salensofnum ábreidum, alla
 vega litnum, bréttum og breidum dillnum, undan frá gæfi og uppá mótöðnum.
 Hvítur dillur var á bordum og kanta hjós, en olíulaupar léngu inndur in mati eða manás.

Áður en til borðs var sett, var allur þaldur matur í borð borinn áður, en heitin
 réttir eigi fyrri en bodsmannur voru settir að borði eða „undir borð“, sem þallad var.
 Þóttuvar breiuvínflöskur voru og í borð settar, en vínflöskur eigi fyrri en máttid hófst.
 Var það söluum þess, að manni óttudrot að það mundi springa, ef frost var, og það öllu að
 standa þar langi, þeir oft var heljarhaldi í veiglusöluum þessum í veturnum. Stríferur
 og matbróst var látinn hjá hveigum disti og spóm eða stéid hjá hverri stál eða disti.
 Sýkurker og Kanelkrutkur, eða gæfast undir stálar, sáust hér og þar, en aldrei sá ég
 blótt í borðum, né flögg í veggjum, fyrr en 26. maí 1892, á gullbrúnaþingsdögn Kristjánus
 Konungs 18., í hinum miðlu veiglu eða höfollisveiglu stofnuði til gælt fyrir eigin reikun-
 ing í stóru þalblúsinum þar þann dag, og hófi ég störf að málta veiglu í Öllumstad.

Þá er að lýsa því, hvernig um lífs manna var búið áður en jarðsett voru. Þvílílega
 voru þau kistuhoj 3-4 dögum eftir dauðamannsins og hoj ofan í frésþeni þá, er
 til fellust við kistumíðid, enginn hoddur var eða soðfjál, heldur var frésþennur
 undir samau, til þess að láta höfuð hans dæna hvílast á, og hvítur dúbbledill lojdur
 ofan á. Handur lítesins voru krosslojdar í brjósti og hvítur dúbbur (lík líkledid) breitt
 yfir; síðan var einhver gudsordabóli, þessins sálmar, þóðarbanur eða sálmarabóli lojð
 í brjóst hins látna, bænlesin og sálmar eða vers sungid fyrir og eftir. Þarinn
 boinn að ríða, var þvílílega sungid Öðrum þredi versid, „Höfðu Jesú nígi minni!“
 Síðan var kistan nojld aftur og allir viðstaddir gjóðu bæn sínu. Þu úthafningur
 athöfuina hefði ég getid áður.

Þegar að kirkju kom með lík dæms manns til graffnar, var staldrad við sálu-
 hlíðid, allir viðstaddir fóðu ofan höfuðfót sín, hringingur byrjadi og versid, „Þu-
 gardur er herrans hér“ sungid og stóð það á endum, að þá er kistan var sett
 á gólf þann undan grátum, var versid sungid á enda. Ríkumum og áðir við-
 staddir gjóðu bæn sínu og krossmark yfir kistumni. Síðan var byrjadi að tala graffingur,

— verjulega sama daginn — og gæddu þáð líkmenningum, set ad fólnu oðaförin, ef
gröf stýldi taka handa barni. Þó var oft við, og mikill hlaki var í föðnu, ad gröf
var tekinn áður, því eigi höfdu menn ómörk vortefari við Málhöggid, en sköflun,
járnkarta oðá þála og söttist því verkið seint.

Þoo var hálkud í Kirkljagardinum í Stokkseyri, þar sem vinast minn átti ad hvílast,
ad jandvegurinn var sendinn niðr og laus fyrir, enda soo útgrafinn, ad grafarvegginn
hrundu jafuodinn og grafid var. Þegn. þrengsta og stundum veður þess ad manni kusu
ad jandad vdi hjá etlingum hius látna, þurfti oft ad „taka upp gröf“ da leid, stundum
í v fléiri en eitt. Var þá jafnan ad hékko „gröf“ millinn (gamlar kistur og bein) sem setti
þurfti niður aftur og rada því utan með hinu niðru kistu. Allt þetta olli því, ad
gröfin vand ad vera miklu störru en ella og því lausari var sandurinn og moldin
fyrir. Grafinnar „hrundu“ því hvad eftir annad á meðan veid var ad taka þóðr.

Jandafarar dagar vinnar minn, Finncor. Stefánssonar, var álvæðinn þriðjudaginn
15. desember 1874, og komu þá flestir bodsgösta heim á heimili hans, þungu þar
Koffi „og úti þad“, en hvorugur oðþar þedda vilddum létu við þeim „göðgæddum“.

Þerman morgunn hafði lagt mikinn lausa snjó, ofad var því mikill og sein-
farid til Kirkljunnar. Þéðfylgkin komu því elski til Kirkljunnar fyrri ad afláðauð.
háðagi og var þá fyrst byrjad í ad taka gröfin, og því lokid niðr þad leyti, sem prest-
urinn veid í teladid (seio Þisti Thvararsson, d. 25. des. 1874, s. 1. Óðojnum údar), og var
þá komid ^{niðr} minnsta, en þessu var lokid. Var þá ofter Koffi og beinvein veitt þeim
en vilddu, en elski þadinn við þeddi gamli meith af því, fremur en áður. Hann
kendi meir fyrir því, ad þessar göðgæddir, og einhunn beinveinid mundi fremur
stærna matarlystina en tefta, og þad vori óhætt í svangau moga. Meir þótti
þetta trúlegt og var farinn ad finna til svangdar eies og hami.

Þad var komid „handanón“, þegar prestur og bodfóllt gættu í Kirklj, sál til
údar gangin fyrir heilli Klukku-stund og komid hóttur. Kirkljan var samilega

upphlyst með kertum í þeim stórum ljósa hjálminum (16 á höfum) og svo í altari.

Höfðt svo athöfnin, eins og venja var til, með því að sungin var sálmurinn, "Fótur á dauðans fljótt er stígid" (5 vers). Þrosturinn flutti lauga og góða radu, en elbert man hjú í þessum hámi. Síðan var lesin á sálmurinn, "Allt eins og blómstríð eins", en hann er, eins og Skunnurper, 13 vers. Því þýðingunni í öðru vers, "Svo kleggur osthan mig", höfu líkum gongu sína, með kistuna í milli sín, út úr kirkjunni í leid til grafarinnar, en er þangað kom, var þó gífurleg jöfund við jöndu, svo, að næmasta sást, að þar hefði verið "Stungid áidur þá, eða rekur". Líkumunni urðu því að lesja í nýjju leik y grafa ádra þó, í sama stund, en hún "hræmli" jafu ádum og þeir gófu gylt hokur út eins og smá dæld, innan mu leiddin, kistubrotin og geytið. Þótt kom þó að því, að þótt þótti að láta lík vinnar míns síga niður í sandholu þessa og þessinnu að "Kasta rekur" yfir það; höfðt þá jafu sennu söngurinn og nokkurar konur samþessu söngurinnu og líkumunni um að hafa senn höfðt y láta gyltja undan gandi stálstöflannu í geytið, jafu framst því, senn söngurinn beljund og bórdu fram hvert versid af öðru af hinum indala sálmum, mig lokid var of ofan í mekstris öllum; voru þá leiddin flóttar, söngurinn og líkumunni hódur sveitvi ordrei ofri erfidid.

Þú var það hvortþveggja í senn, að stóllid var í myrku skammlegioinu, eins og það getur mest orðid, og úr helli krapakid af endvestri, rétt á meðan hann var að ganga til, í norðan hokvidri með miklu frosti. Áður en geytid var inn í kirkjunni fólís stúlkka ein ásvif, vagna vorkidur og kulla, og vart að kera hann inn í til, en áðri geytu í kirkju til þess, að hlusta á sálmurinn, "Sungurinn elki sálmurinn" söngurinn frá upphafi til enda, en hann var 10 vers og var það góð viðbót við sálmurinn "Þú felum vér í myrku mold", 4 vers, senn söngurinn var í leiddinni frá þóttinnu inn í kirkjunna. Hér var elki, framur en andrannid, verid að hysa um það, þótt

líf og heilsa manna vori í veldi, heldur um hit, að halda þessum hreyfingum-
 legu síðum svo réttlæga til hags, að undanfella eigi sitt einasta vers, sem
 sýngja átti, jafnvel þótt konið vori „myrkur og maundrápsvæður“. Þessa var
 verjan ríkjumlinn og ósviðgæng og var það vitaulega um of.

Að þessum loknum var svo laft af stað í þenkings-görd og þöfingi móti
 veldi og vindi heims í heimili hins látna. Snjóinn hefði að vísu sjáttu
 í bleytingu-ungungunum um daginn, en hann hafði einnig orðið þetta fyrir
 og var niðri stímmings-rop af hávordi og frost, í að geta 5-6 stig.
 Þess má geta um, að við Veddigandi hagsnum mána um það, þá er
 af stað var laft frá Kirkjunni, hverjar viltokurnar yrðu um kvöldið, en
 um hit, þótt okkur volgandi svo, að við yfirum Hofsvætti og gangunni,
 því niðri vorum við báðir sundur stíttir af sveigð og stjálfaudi af kvöldi
 og flýttum okkur því sem most við máttum að komast í heilsastjórn og
 „þvíga okkur í heita grautum“, eins og Veddigandi komst þó að orði.
 Og niðri vorum við kominn inn í hii fyrri heitna land og þýggumst
 við því að okkur yrði „bódd inn“ hii bráðasta, en í því varð þó dróttur
 nokkur, því niðri tók framni stöðumdrömm upp stótt stíjal úr vasa sín-
 um og laf upp hátt rofu bódsgerstanna, eftir því sem þeim hafði
 verið svo vísdomlega underráðað, að þar átti hver maður og kona seti
 sem sömli virdingunni hvers þeirri og völdum í því sveitar- og stjór-
 felagi, sem þeim til heyrðu, en rímar þar í mannvindgangstíggunum,
 sem við Veddigandi máttum þýlla okkur í, voru eltri hátt í lofti þá,
 heldur með störu þessum þar og þessum við því eltri að kvíða því, að hátt
 yrði fallið, þótt við féltum til jarðar vegna ofþylli, ef við stíggum „sta-
 yfir okkur“ um kvöldið. En niðri geta underröðum eltri sem bózt:

Ennir, og þeir eigi færi Godepostinn fundust eltri þegar að þeir komu, að þeir væri kallaðir inn í veizlusalinn eða voru eltri viðlátu. Þeir höfðu flúið inn í Færhúsinn í Finnium og létu sér skjóls í einhverjum útihofunum í öllum Keldunödingnum og norðan sveigjendann eða höfðast inn í bæ einn þó og fór vitanlega bort um þó þar.

Þannig og voru kom þetta stjór og starf hardast síður í öllum Vello gaula, þeir vid vorum einn og þessi stjór um allar tris sur til að smala fólkinu saman, en þeir vand þetta blattsteppi okkar, framur en annara, að vid vorum þeim eigi síðri að „stór og góðum vilja“, né heldur að umhyggju sinni fyrir þeim, að mi góti allt farið að ganga sem þeir dæsti mid afgreidsluna, þeir þegar vid fórum að svipað mu, sámu vid, að Katt þyftur grónavellingurinn var í bord borinn og að trisinnuvar dænsinn: so all þyftur grautar stánnu og fann þó öllum þeim beinlínis, bjóða öllum upp til að dansa vid sig.

Þar gat og að lit. þver handarþyftir hangiljótisrifin, sem ríðað var langt og þvers í hvern list, einn og í honum holdi, sínsada bringuholle, spannarlangar gjúpsins-langur, þannlung-þyftur smálkassinn og osti, ispenjur og annað kostati, hnattspib, gollur hús, síns dan blóðmör, þlundabogga og vil - en allt var það mi beinfrosid og beid eftir klýjunn, einn og vid.

Þar var og stonrok, haglaðbraud, heimabakadar Kottur og hús eiginn - Kottur, Grímur Hartóflur, Brissinn og sadmar gullrófur.

„Það er drengjareynir“, sagði Þeddi gauli vid mig, en hann sá þessi frívindi alls á bordum, „að sjá þetta og megi eltri fara að smala í þeim, einn og þó þin en þó miðil fyrir það“. Og var ég í sama máli.

En það var síður en svo, að að þeir væri komid, þeir mi dró frammi - stóðumadurinn upp annað stíjal in vasa sínnu og hóla að lesa bordborinn, hina sönnu, sem voru var til að lesa í öllum veizlunum, adur en notkun

madur mátti hræfja við meinu, og sagði: „É nafni að standenda vil ég
 ljóða gestina velkomna o. s. fr. og hældum við Þeddi gauli, að mið hlyfi að
 að vera að öðrum komið - og grautum, en viti meini: Einhver undgjafinn
 mánuþi hafði fandið uppí því að „yrtija“ erfiljóð eftir einum, da tættari sagn,
 að huda samas einhverjum andemispöðlingi, sem átti að heita „erfiljóð“, og
 þau vildu „að stendurmi“ fyrir hvern einum að sungin vöri sem bordsálmur (!)
 um leid og leinin var lesin. Þetta virtist mið elki því að vera langar stundar
 vort, en „erfiljóðin“ voru mið hveti meira nó minna en 7 vers, með 14 ljóð-
 limum hvert, undir seinsmugun lagi, sem fáir kunnur og illa geti að komu
 við, nema með langum frógnunum og endurtekingunum og var vitanlega
 enginn leid að gjöra matunna meiu stíl á meðan. Það var: „Orðam barn,
 sýnd þú svo var stór“, og viti allir, að elki er hlápið að því að snara 17 vers-
 um af í heudings-^{undir þóð} kosti, en all átti að syngja, en hér mátti elkiert ood
 niðurfella!

Þrávar þessi langi og leidindugi söngur fór fram, hófðum við Þeddi gauli
 það helst fyrir mið hysnuar efni, þá stundina, þar sem við sátum, svangin
 og kaldir, yrti. allra mið við fjald dýrnar í öllum sýgnunum og svelj andau-
 num, hvort allt vöri mið hit heidun og í fullu staudi. Þá er loðsins að
 því komi að hefja stýldi hefendina að grautum og þölu hann í sig;
 þetta eftirlit var því nauðsynlega, sem mið heid meira í því að migin óþerfa
 hóf yrdi í því að stöðlewa hungurs. eldinn að þessu sinni. Þrá mið svo
 við, undir öllum hugleidingunum öðrum og hinum hávara söng, að milli
 heudinda í 13. vers „erfiljóðanna“ heyrðist há's yrti hljóð. heud raust
 frá Þeddi gauli, sem mið var ~~þóðin~~ ^{þóðin} all þóðin meidi:

„Heima vantar spon.“

28

Veddi gauli.

15.

Vid vorum leikbrodum, Frimboji í Dugum og í öðrum líkum aldri, en hann dó í
13. ári. Foreldrar hans voru á vísu fátalir, en af því m. a. að Frimboji litli var
virkabarn þeirra og þau sýgdu hann nýj, sýndu þau til all-hjólmenningar
erfisdræptis undir höndum hans ^{enda} og var það almennur síður í þá daga að halda
erfisdræptis eftir látua menn, jafnvel yngri sem aldri. Erfisdræptis
átti að fara fram og fór fram að heimili foreldra hans og var hjaldad fram
af stórummuni. Af því að í var, sem sagt leikbrodi Frimboja litla og öðrum
hafi ávallt komid vel saman, var í bodinn, ásamt foreldrum mínum
til erfisdræptis, en af því að fatir mínir var frammi stórummuni
og móðir mín birtur, var mér ekki stöður neinn sérstakur stöður
undir höndum framur en verkast vildi. Í bodinn var einnig madur nokkur
- Veddi gauli var hann stöður - ákafloja hár vortu og framur stöður
matarlega sinnadur madur - hann saladi varla einn annad en mat -
en ekki held í að hann hafi samt neinn mat hafa veid. Það var föst
veirja hans, að þá er hann átti von í að fara í veiglu, sta þá almenni -
lega í gogginn, smakhadi hann ekki mat heima hjá sér í 2 dögum
næst á munda, til þess þá blettur að geta gert sér gott af því er hann
kynni að þá í veiglu og hann lét ekki af þessum síð í þetta
sinnu. Þar á eftir ardagurinn kom og í Kirkju stöðum, þar sem jarl á
átti, voru margar veitingar, nema eitt stöf af branni víni, þeir, sem það
vildu, en Veddi gauli haddi sig ekki me þad. Sagdi, slú var, að það mundi
ekki vera annad en að ara upp í sér sult, sem var þá víst ordinn all-
hilfins andgun, eftir þriggja daga föstu. Grafriturinn var svo sendinn,
og úgrafinn og góðleikur góður, að mikil vand hafi var í, að halda
þar góð af sinni meðan athöfnin fór fram í Kirkjunni. Kl. 1 átti

ad jarda, en presturinn kom staki fyrir en minnum klutku lína síðar, sta
 M. munt. 2. Þjós voru klutku í Körtunni, þó loft var þykt og þetta var
 : svartast, stáundeginn, nokkrum hánum fyrir Jót. Presturinn hélt langa
 udu, lengis sálmar voru sungin og svo þegar út að grófinni kom, var hún
 jöfu við jörðu. Alltafur hún fór í það að moka hana upp og í moka gerði sig
 drifu svo mikla, að iðforb var gangandi minnum að komast lóðer sinna. M.
 var þó orðin fjögur en jandarförinni var lokið og nú niðastur var lokt komið
 þangað sem erfirduftið var átti að fara fram og var þá kominn norðan klutku
 mikill og stöðfermisger. Þóttum vand þó klut, en þeir urðu að víða þess all-
 lengi að þeim voru það að til sátis gæti manni vörðingum og vorum við þeddi
 gandi síðastir og settir hvor í móti öðrum, yst í veiglu salnum, upar við dýr.

Þóðsálmar var sungin að vanda, en nú var það í þetta sínu staki veiglu-
 loyar Þóðsálmar, heldur erfirjad, sem ork þóðsá veid : til efri og frífalli
 Trimbryg sálma og voru nú nafni í stöð Þóðsálma, en þau voru 170243, með
 áttu handingum hver. ~~Ad þessum~~ Ad þóðum var meðal annars, þangað
 klut, þótt þau, skonrok og hagdabruist og hvar þyktur grjóna vellir geru
 með miklu af rísinnu : og nógunn kanel og syki út í. Þrátturinn
 var þáinn að klut og rísinnuvar þeygdu sig uppín klutþykturinn graut ur-
 stánnu. gáttust þó ein og melast til þess að þó matlu nú sem fyrst
 urðu til þess að gera góðveitid í þeim sem svangir voru orðni. Þáðar
 sat þógn eða á milli handingu : 13 versum, þeydist hvell og stórandi
 handi nu allan Þóðsalinn, nu leid og þeddi gandi stöð upp og
 studdi handi við Þóðsálinni : "Héna vantar spón!"

"Heimabakavar Kötur og hússeigniskötur" mudi Þróndal Raga Kallat
Það - Þrímadar Karðáflur, söðnar gultöflur og "Þrímær".

"Það er drengja sögnin," sagði Þeddi gamli við mig, en hann leit yfir
letrinu, "ad sjú þetta y megi eltri farna ad smakka í því!" og það var
ann eltri konni ad því, því ni fótt þed. Frammi stóðu madurinn nýgg
annad stjál, sígur stóra en tukt og hells boddadurinn, þessa, sem
venja var ad halda í áttum veigluum, idur en nokkur madur mátti
þreyfa við namu: "Ad stendadur" (ei á nafni ad stendadur) o. s. f. v.
og þá hældum við Þeddi ad ^{ad 2} ⁿⁱ ¹ ² ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹

Veddi gamli var m. a. manna fróðastur um þad, hvo niðrinn mat hver
einasta húsmóðir þar í sveitinni skamtadi hverjinn og einninn heimilis-
manni sínum og þeim sem voru þar gestkomandi og var hann mjög ná-
kvæmur í frásögnum sínum állum um þá hluti.

"Þad er vel skamtad í Holti", sagði Veddi gamli. "Þegar svid em höfð þar
hit matar, skamtar hús Sigridur konu og Sigrimundi sínum heilan
Kjannu og Kjálkann með og hinn Kjannuau líka, en stær þó allaf
Kjálkann af þeim mögum. Þórdi háðsmann skamtar hús, held ég,
alveg einn, nema hvar ég er ekki alveg viss um ad hún stær annan
Kjálkann af hús konnu líka eða ekki; Þad má vel vera, ad hún geri
þad mál samt og er endá trúleg; og má bara ekki fara með þad og
þanda-kornid í þori ad fullgryda uaitu um þad, en hitt veit ég með
áreiðanlegri vissu - því ég hef séð þad sjálfur -, ad þeir fá sína
tvo svidafoturna hvor og sjálfstak hálfann Kaffibolla af floti með.
Hitt bara man ég ekki, nema í bili."

Minningarorð

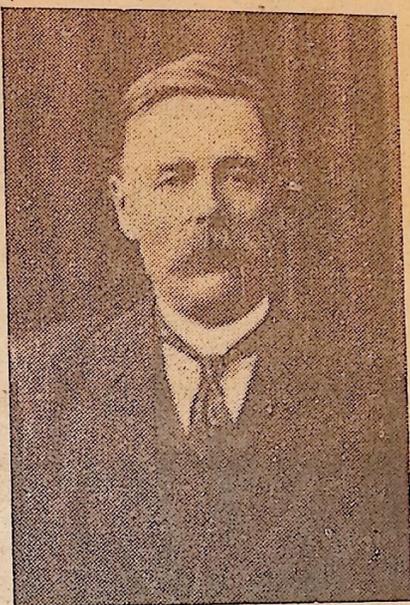
Vigfús Einarsson, óðalsbóndi

VIGFÚS EINARSSON, óðalsbóndi að Önundarholti, andaðist hinn 18. þ. m., og verða jarðneskar leifar hans til grafar bornar að Villingaholti í dag. Fæddur var hann að Steinum undir Eyjafjöllum hinn 23. júní 1861, sonur Einarars hreppstjóra Einarssonar og konu hans Guðfinnu Vigfúsdóttur, er þar þjuggu.

Árið 1889 kvæntist Vigfús eftirlifandi konu sinni, Þóru Jónsdóttur frá Hlíð undir Eyjafjöllum, hinni ágætustu konu. Eignuðust þau 4 börn og andað ist eitt þeirra á æskuskeiði, en eftir lifa þrjú þeirra. Jón og Guðbjörg, er búa á föðurleifð sinni, Önundarholti, og Guðfinna kona Sigurjóns Jónssonar frá Ármóti, forstjóra verslunar Geirs sál. Zoega og ekkju hans, Helgu systur Sigurjóns.

Auk áður nefndra barna sinna ólu þau Vigfús og Þóra upp mörg vandalaus börn, þ. á. m., fósturson okkar hjóna, Hjálmar Ragnar, sem búsettur hefir verið í Englandi nú um 12 ára skeið, hlotið þarlandan borgararjett og því orðið að inna þar af hendi herskylduþjónustu sína, m. a. við leit að kafbátum og hlotið virðingu mikla og viðurkenningu heimsveldisins breska, fyrir dáðrík störf sín, dugnað og reglusemi. Er hann nú nýlega farinn hjeðan til framhalds herþjónustu sinnar ytra. Önundarholtsheimilið og dvöl Hjálmars Ragnars þar, frá 7—12 ára aldurs var honum góður skóli: Þar var atlétið svo gott, umhyggjan svo mikil, reglusemin svo rótgróin og rígbundin, að allt þetta og margt annað mótaði sál hins efnilega unga drengs til dáða og drengskapar, áhuga fyrir því, að láta sem mest gott af sjer leiða og síðast en ekki síst til iðjusemi og trúmensku í störfum sínum, enda minnst hann heimilis þessa með gleði og þakklæti; hefir þetta eigi hvað síst stuðlað að því, hve mikils heiðurs hann hefir orðið aðnjótandi meðal samþegna sinna erlendis og áður er að vikið.

Má af þessu m. a. sjá hversu heppilegt það er tápmiklum unglíngum á hans aldri, að komast undir handleiðslu, sem þá er Hjálmar Ragnar hlaut á þessu fyrirmyndarheimili, og fáum við hjónin eigi, nje hann sjálfur, fullpakkað það. Sama máli var að gegna með börn þau öll, er þau Vigfús og Þóra í Önundarholti tóku að sjer og ólu önn fyrir. Við þau var gjört

í öllu, sem væru þau þeirra eigin börn, þau voru látin læra Guðs orð og góða siðu, reglusemi og raunhæfa ástundun hollrar vinnu. Þannig hefir og þessu og framfarið hjá þeim systkinum Jóni og Guðbjörgu, börnum þessara ágætu hjóna. Er þetta bygt á margreynd okkar hjónanna um mörg ár.

Vigfús og Þóra byrjuðu búskap að Steinum og að Árbæ í Ölvesi þjuggu þau um 12 ára skeið og nú síðast að Önundarholti, eftir að þau fengu þá jörð keypta; alls münü þau hafa búið saman um hálfan sjötta tug ára í ástríku hjónabandi. Vigfús var lagvirkur mjög og vikingur að allri vinnu til sjós og sveita. Í viðskiptum við aðra var hann hreinskiftinn og vandaður maður, góðsamur og greiðvikinn. Hann var jafnan glaður í viðmóti, ákveðinn í skoðunum og skildi betur en margur annar, hvers gæta ber og hvað að varast á þessum tímum ólgu og ójafnaðar í þjóðlífi manna, þegar svo mjög reynir á samheldni þeirra og sanngirni í hvers annars garð; áleit hann bændur landsins eigi fremur en aðra undanþegna þessari skyldu sinni og bar hann jafnan gott traust til þeirra samstjettarbræðra sinna og samverkamanna. Vigfús í Önundarholti var heilsteypur maður og óskiptur, heimilisfaðir hinn besti og höfðinglega sinnaður, enda lánaðist honum alt vel, konu hans og börnum, búskapurinn og barnauppleidið, sem allt var til fyrirmyndar og furðu gott.

Hjer verður því að þessu sinni mætur maður til moldar borinn og hans minst af mörgum góðum vandamönnum hans og vinum með virðingu og þakklæti.

Blessuð sje minning hans.

Reykjavík, 28. júlí 1944.

Jón Pálsson.